

Обіч мого вікна розпустив розгалужені крони,  
Наче крила тугі, молодий білопінний каштан.  
Я милуюся ним і долаю життя перегони,  
І торкаюсь рубців занімілих від давності ран.

Мої скроні хтось рясно посипав каштановим цвітом,  
Поорали чоло, наче поле, життя орачі.  
Ще надалю плило під вітрилами зоряне літо,  
А на обрії вже журавлинні курличуть ключі.

Так ведеться з віків... Так будується доля. В огромі  
Несполічених днів ми долаємо роки свої.  
Але сутність людини найперша й найбільша у тому,  
Щоби ниви життя засівались ділами її.

Чи то буде порив, що звитяжців підводить в атаку,  
А чи дрібка тепла, як остання надія вмира;  
Може, в полум'я крок, щоб когось врятувати без ляку,  
Або слово живе, що вогонь добува з-під пера —

Все годиться, лише б щось у спадок лишилося дітям,  
І здіймалось колоссям на схилах земного буття.  
...Білопінний каштан тихо-тихо шепочеться з вітром  
І манить, і зове у незвіданий світ майбуття.